

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce: J. Ch., zastoupen JUDr. Tomášem Rydvalem, advokátem**, se sídlem Křižíkova 18, 186 00 Praha 8, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2013, č. j. KrÚ 30816/2013/ODSH/12,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2013, č. j. KrÚ 30816/2013/ODSH/12, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“ nebo též „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 2. 2013, č. j. OSA/P-907/12-D/123, jímž byl žalobce uznán vinným tím, že

- dne 14. 5. 2012 ve 22:09 hodin jako řidič motorového vozidla tov.zn. Škoda Octavia, rz 3E7 5272, jel na dálnici D11 v 67. km, ve směru jízdy Hradec Králové, rychlostí 155 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130

km/h o 25 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), mimo obec o méně než 30 km/h, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) silničního zákona,

- dne 14. 5. 2012 ve 22:11 hodin jako řidič motorového vozidla tov.zn. Škoda Octavia, rz 3E7 5272, jel na dálnici D 11 v 71. km, ve směru jízdy Hradec Králové, rychlostí 123 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou (B20a) na 80 km/h o 43 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B20a mimo obec o 30 km/h a více, čímž porušil § 4 písm. c) silničního zákona a spáchal tak přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 silničního zákona,
- dne 14. 5. 2012 ve 22:14 hodin jako řidič motorového vozidla tov.zn. Škoda Octavia, rz 3E7 5272, předjížděl na dálnici D11 v 74. km, ve směru jízdy Hradec Králové, nákladní vozidlo v místě, kde to bylo přechodnou úpravou (svislou dopravní značkou B21a) zakázáno, tedy porušil zákaz předjíždění stanovený dopravní značkou B21a, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 silničního zákona,

za uvedené přestupky mu byly uloženy podle § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 silničního zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců a pokuta ve výši 9.000 Kč a dále mu byla podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. stanovena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a též náhrady nákladů soudního řízení, přičemž uvedl následující žalobní body:

1. Správní orgán I. stupně nesplnil povinnost dle § 125a odst. 5 silničního zákona, neboť ve výroku rozhodnutí o uložení sankce nezapočetl kauci vybranou od žalobce dne 14. 5. 2012 ve výši 10.000 Kč na uloženou pokutu a následně toto započtení neprovedl, tedy žalobci nevrátil částku 1.000 Kč, o kterou vybraná kauce uloženou pokutu přesahuje. Žalovaný tuto nezákonnost nenapravil.

2. Správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti žalobce, ačkoliv žalobci v účasti na jednání dne 5. 2. 2013 bránily závažné zdravotní důvody, které vyžadovaly klid na lůžku, bez možnosti vycházek, a žalobce se z jednání řádně omluvil. Žalobci se stal dne 26. 1. 2013 úraz, pro zhoršení zdravotního stavu dne 31. 1. 2013 vyhledal lékaře, až v pondělí dne 4. 2. 2013 pak měl možnost požádat jinou osobu o odeslání omluvy. Omluvil se, jakmile mu to okolnosti umožňovaly, správní orgán I. stupně měl možnost se s omluvou seznámit nejpozději na začátku ústního jednání, když toto započalo výsledkem svědků v 9:30 hodin dne 5. 2. 2013, přičemž pošta bývá správnímu orgánu doručována mezi 7. a 10. hodinou. V duchu zásad dobré správy je v případě nedostavení se obviněného k jednání namísto prověřit jeho případnou omluvu, pokud tak správní orgán I. stupně neučinil, nelze žalobci přičítat k tíži doručení omluvy až po skončení ústního jednání. Omluva žalobce byla náležitá, tedy včetně důležitého důvodu. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 7 As 9/2009-66, podle něhož náležitou omluvou může být i omluva učiněná až po jednání, pokud to odůvodňují konkrétní okolnosti případu. Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 13. 2. 2013, aniž by žalobce vyrozuměl o tom, že jeho omluvu neakceptoval, a vyzval ho k seznámení s podklady rozhodnutí. Žalovaný pochybení magistrátu nenapravil a tedy žalobce zkrátil na jeho právu na spravedlivý proces.

3. Správní orgán I. stupně nedal žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, čímž ho zkrátil na procesních právech. O procesních právech přitom žalobce poučil nedostatečným způsobem, neboť v předvolání uvedl řadu ustanovení správního řádu, včetně těch, která se v přestupkovém řízení nemohou použít. Správní orgán I. stupně nepoučil žalobce konkrétně, kdy a jakým způsobem se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí, nedal mu k tomuto lhůtu. Žalovaný chyby magistrátu nenapravil, tvrdil, že žalobce se mohl k podkladům rozhodnutí vyjádřit při jednání dne 5. 2. 2013 a poté kdykoliv, do vydání rozhodnutí. Tato argumentace by mohla být akceptována, pokud by žalobce byl poučen o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí při ústním jednání, neboť lze očekávat, že při jednání bude rozhodnuto. K tomu však nedošlo.

4. Skutkový stav byl zjištěn nedostatečně, což žalobce namítl již v odvolání, ovšem žalovaný se s jeho námitkami řádně nevypořádal, nedostatečně zjištěný skutkový stav správnímu orgánu I. stupně nevytknul. Při ústním jednání byly provedeny pouze 3 důkazy – výsledkem tří svědků, ovšem magistrát se ve svém rozhodnutí opírá o důkazů více, ačkoliv tyto nebyly při jednání provedeny vůbec (např. důkazními prostředky pořízenými Policií ČR, výsledkem svědka M. K., čtením výpisu z evidenční karty řidiče). Skutečnosti vyplývající z neprovedených důkazů nemohl magistrát použít. Jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno a v novém projednání mělo být provedeno vše v plném rozsahu, včetně všech důkazů, k čemuž nedošlo. Protiprávní jednání žalobce přitom nevyplývá ani ze záznamu měřicího zařízení POLCAM, neboť z něj není zřejmé, že vozidlo řídil žalobce, o jaké vozidlo se jedná, s jako rz. Policisté navíc nedodrželi návod k obsluze, neboť neudrželi stejnou vzdálenost na začátku a na konci měření. Ze záznamu je prostým okem zřejmé, že se policejní vozidlo k vozidlu obviněného přiblížilo, tedy výsledek měření byl zkreslen. Žalobce v této souvislosti připomíná rozsudek NSS sp. zn. 3 Ad 29/2011, podle něhož je vyjasnění otázky, zda zasahující policisté postupovali při měření v souladu s návodem k obsluze, důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání přestupku. Výpovědi policistů jsou navíc zaujaté, neboť v průběhu silniční kontroly došlo k incidentu ústíciemu do poškození interiéru vozidla žalobce. Videozáznam byl dodatečně upraven, zřejmě za účelem nemožnosti prokázání incidentu, neboť tento byl ve 22:25:59 přerušen a pokračuje až časem 22:41:33 a počítadlo snímků je v čísle F868727 přerušeno a pokračuje číslem F892073. Shoda výpovědí ze dne 5. 10. 2012 a ze dne 5. 2. 2013 ukazuje, že výsledky policistů byly dne 5. 2. 2013 prováděny toliko formálně, tedy dokazování fakticky prováděno nebylo. Údaje v kartě řidiče byly interpretovány způsobem pro žalobce nevýhodným, když nebylo hodnoceno v jeho prospěch, že změnou svého chování odvrátil hrozbu ztráty řidičského oprávnění. Uložený zákaz činnosti je příliš přísný.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 29. 8. 2013, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedl, že setrvává na svém právním názoru prezentovaném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vyrovnal s námitkami žalobce.

Pokud se týká nezapočtení kaucy na uloženou pokutu, nemělo toto opomenutí podle žalovaného vliv na meritorní rozhodnutí. V prvním rozhodnutí magistrátu započtení obsaženo bylo a žalobce o této skutečnosti věděl. Dne 12. 9. 2013 vydal magistrát pod č. j. OSA/P-907/12-D opravné usnesení, jímž bylo pochybení napraveno.

K námitce dodatečné úpravy videozáznamu ze zařízení Polcam žalovaný uvádí, že k přestupkům došlo v časech 22:09, 22:11 a 22:14.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 23. 9. 2013, v níž uvedl, že nezapočtení kaucy má „zcela evidentně vliv na zákonnost rozhodnutí, když se jedná o

povinnou součást výroku rozhodnutí“, a náprava opravným rozhodnutím nepřichází v úvahu. Dále žalobce zdůraznil, že dodatečnou úpravu videozáznamu nelze pominout, takto upravený důkazní prostředek je nevěrohodný, stejně jako související výpovědi zasahujících policistů. Pokud by tito na místě nepochybili, neměli by důvod k úpravě důkazního materiálu.

O žalobě soud rozhodl při jednání dne 23. 10. 2013, v přítomnosti žalobce a žalovaného, když žalobce na výzvu soudu projevil výslovný nesouhlas s rozhodnutím bez jednání (podání ze dne 3. 8. 2013). Soud přitom v souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 26. 4. 2013, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a toto přezkoumal v mezích žalobních bodů. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ad 1.

Podle § 125a odst. 5 silničního zákona: „Kauce se řidiči vrátí v plné výši, nebyl-li v řízení o přestupku shledán vinným z jeho spáchání. V opačném případě se kauce započte na zaplacení uložené pokuty. Toto započtení musí být uvedeno ve výroku rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Započtení kauce na zaplacení pokuty lze provést teprve po nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek. Je-li vybraná kauce vyšší než uložená pokuta, vrátí se řidiči část kauce zbývající po započtení kauce na zaplacení uložené pokuty.“

Správní orgán I. stupně žalobci svým rozhodnutím uložil zaplatit pokutu ve výši 9.000 Kč. Ze správního spisu je zřejmé, že od žalobce jako řidiče motorového vozidla byla v souladu s ust. § 125a odst. 1 silničního zákona vybrána policistou dne 14. 5. 2012 kauce ve výši 10.000 Kč a tedy bylo povinností správního orgánu I. stupně provést ve výroku o uložení pokuty započtení kauce na tuto pokutu. Konkrétně bylo třeba uvést, že kauce se započítává na uloženou pokutu do výše této pokuty, přičemž započtení bude provedeno po nabytí právní moci prvoinstančního rozhodnutí o uložení pokuty a žalobci bude vrácena částka 1.000 Kč, o kterou vybraná kauce převyšuje uloženou pokutu. Přesně tímto způsobem rozhodl správní orgán I. stupně ve svém prvním rozhodnutí ze dne 8. 10. 2012, č. j. OSA/P-907/12-D/63, které bylo následně žalovaným zrušeno (rozhodnutí ze dne 11. 12. 2012, č. j. KrÚ 79805/20123/ODSHI/12). V následně vydaném rozhodnutí ze dne 13. 2. 2013, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného, výrok o započtení kauce a vrácení její části ve výši 1.000 Kč žalobci chybí. Jedná se o vadu rozhodnutí, kterou žalovaný nenapravil. Na rozdíl od žalobce je soud názoru, že nejde o vadu natolik závažnou, aby způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. K tomuto závěru ho vedly následující důvody:

Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně je si vědom své povinnosti vybranou kaucí započítat na uloženou pokutu a vrátit žalobci část, o kterou kauce uloženou pokutu převyšuje. Správní orgán I. stupně, jak uvedeno výše, ve svém prvním rozhodnutí výrok o započtení uvedl. Ve druhém, prostřednictvím napadeného rozhodnutí přezkoumávaném, rozhodnutí tento výrok opomněl, ovšem po zjištění chyby tuto napravit opravným rozhodnutím ze dne 12. 8. 2013, jímž výrok o započtení kauce do rozhodnutí ze dne 13. 2. 2013 doplnil. V odůvodnění opravného rozhodnutí magistrát výslovně uvedl, že se jedná o chybu, kdy vypadla část textu týkající se vybrané kauce, která v rozhodnutí ze dne 8. 10. 2012 byla, tato chyba byla zjištěna při vnitřní komunikaci mezi oddělením ekonomickým a oddělením přestupků magistrátu a opravným rozhodnutím dochází k jejímu odstranění. Soud si je vědom toho, že opravné rozhodnutí není doposud v právní moci, neboť bylo napadeno žalobcovým odvoláním, přesto však na něj poukazuje, neboť toto rozhodnutí svědčí o tom, že neuvedení započtení kauce v rozhodnutí ze dne 13. 2. 2013 bylo skutečně pouhým

administrativním pochybením při vyhotovování rozhodnutí, magistrát si je povinnosti zápočtu, resp. vrácení částky 1.000 Kč žalobci, vědom a bude takto postupovat. Neuvedení zápočtu nemá žádný vliv na žalobcovo právní postavení, nijak ho nekrátí na jeho právech, neboť i při absenci výroku o započtení v předmětném rozhodnutí je oprávněn požadovat po magistrátu vrácení části kauce ve výši 1.000 Kč a naopak magistrát má povinnost tuto část kauce po právní moci rozhodnutí o uložení pokuty žalobci vrátit, když tato povinnost mu vyplývá přímo ze zákona (viz shora citované ust. § 125a odst. 5 silničního zákona).

Soud tedy uzavírá, že neuvedení výroku o započtení kauce je pochybením správního orgánu I. stupně, neodstranění uvedené vady v napadeném rozhodnutí je pak pochybením žalovaného, nicméně závažnost tohoto pochybení nedosahuje takové intenzity, která by způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2004, č. j. 7 A 85/2001-43, který se k vadám řízení a rozhodnutí a jejich vlivu na zákonnost rozhodnutí vyjádřil následujícím způsobem: „Dále Nejvyšší správní soud musí, alespoň v obecné rovině, připomenout, že mezi namítanou nezákonností a důsledky případného vyhovění žalobě (a tedy zrušením napadeného správního rozhodnutí), musí existovat určitý vztah proporcionality. To především znamená, že Nejvyšší správní soud v každém případě rozhodovaném kasačním způsobem v širším slova smyslu hodnotí napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí jemu v dané věci předcházející jako celek a k jeho zrušení by proto mohl přistoupit jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení a vydaného rozhodnutí jako celku. Tak je třeba příp. vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku ohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by při jejich jednotlivém posuzování mohla být vnímána jako marginální, avšak ve svém úhrnu by příp. již mohla dosáhnout zásadní intenzity.“

První žalobní bod soud shledal nedůvodným.

Ad 2.

Chybné posouzení omluvy žalobce namítal již v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, soud tedy musel nejprve posoudit, zda a jakým způsobem se s touto námitkou vyrovnal žalovaný, neboť v rámci soudního řízení správního, nemůže nahradit činnost žalovaného, když není další, třetí instancí ve správním řízení. Pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se zcela neztotožní s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou, může korigovat právní názor, o který se opírá napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Naopak, není oprávněn zcela změnit právní názor žalovaného, tedy uvést k žalobní (odvolací) námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru, přičemž podstatná změna právního názoru by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. náleze ÚS ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99).

Žalovaný se k žalobcem tvrzené včasné a náležité omluvě vyjádřil na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že se žalobce mohl omluvit včas, neboť o nemožnosti zúčastnit se jednání věděl již dne 31. 1. 2013, kdy se dostavil k lékaři, a pokud se mohl dostavit k lékaři, mohl i za pomoci dostupných technologií zaslat včasnou omluvu. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek NSS č. j. 1 As 116/2012-25 a rovněž na rozhodnutí magistrátu, v jehož odůvodnění se magistrát vypořádal s tím, proč omluvu

nepovažoval za řádnou a včasnou, a na podporu svých závěrů uvedl i jednotlivé judikáty NSS. S rozhodnutím magistrátu se žalovaný ztotožnil a dále doplnil, že není povinností správního orgánu vyrozumívat obviněného z přestupku o akceptaci, resp. neakceptaci omluvy.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vedle opožděnosti omluvy poukázal též na skutečnost, že se jedná o omluvu již třetí, kdy žádná z omluv nebyla podložena pracovní neschopností žalobce, první byla doručena den po jednání, druhá dva dny před jednáním a třetí v den jednání, po jeho proběhnutí, z čehož nabyl dojmu, že se žalobce snaží mařit řízení za účelem dosažení prekluze přestupku. Tento svůj závěr magistrát podpořil odkazem na příslušnou judikaturu NSS.

Napadené rozhodnutí tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně po materiální stránce jeden celek a takto je třeba ho hodnotit. Jinými slovy řečeno, žalovaný nemusel opakovat argumentaci obsaženou v prvoinstančním rozhodnutí, odkaz na ni, či ztotožnění se s ní zcela postačí. Již správní orgán I. stupně dostatečně podrobně odůvodnil, proč nepovažoval omluvu žalobce z ústního jednání za náležitou, tedy včasnou a důvodnou. Žalovaný pak jeho argumentaci doplnil, když oba správní orgány své závěry podpořily i relevantní judikaturou NSS. Soud proto odkazuje zcela na napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím magistrátu (viz rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“). K žalobní argumentaci pak dodává:

Pokud žalobce v žalobě odkazoval na rozsudek NSS č. j. 7 As 9/2009-66, podle kterého může být považována za náležitou i omluva po proběhlém jednání, musí soud zdůraznit, že tato skutečnost byla správním orgánům známa a nikdo ji nezpochybnil. Ostatně sám žalovaný ve svém rozhodnutí na uvedený rozsudek též odkázal, ovšem dospěl k závěru, že v projednávané věci nenastaly žádné objektivně závažné důvody, pro které by byla omluva žalobce akceptovatelná jako včasná. S tímto jeho posouzením se soud ztotožňuje. Žalobce svou omluvu datoval dne 1. 2. 2013, k poštovní přepravě ji ovšem předal dne 4. 2. 2013 s tím, že dříve tak učinit nemohl, neboť sám toho nebyl schopen a současně nebyla přítomna osoba, kterou by tím mohl pověřit. K omluvě žalobce připojil zprávu MUDr. Lubomíra Pekaře ze dne 31. 1. 2013 o ambulantním vyšetření z téhož dne, v jejímž závěru je uvedeno: „Doporuč. zatím klidový režim doma, při přetrv. potížích kontrola u nás za 14 dnů.“ Ze zprávy tedy žádným způsobem nevyplývá, že by žalobce nebyl schopen pohybu, byl upoután na lůžko, ostatně v samotném popisu z vyšetření jsou uvedeny trvající bolesti v zádech jdoucí až do pravé dolní končetiny s tím, že žalobce užívá běžná analgetika s mírným efektem. Žalobci nebyla nasazena ani doporučena jiná léčba, vyjma klidového režimu, kdy tento nelze ztotožňovat s absolutní nemožností pohybu a tedy nemožností dojití na poštu již v den ošetření či hned v den následující. Ještě podstatnější okolností pak je, že žalobce se mohl omluvit i jiným, rychlejším způsobem – elektronicky (e-mail, datová zpráva), telegraficky, faxem či telefonicky, přičemž především posledně jmenovaný způsob omluvy je způsobem rychlým, levným, s okamžitou zpětnou vazbou o tom, zda správní orgán I. stupně omluvu uznal či nikoliv. Fakt, že minimálně telefonické omluvy byl žalobce schopen, je zcela zřetelný z jeho odvolání, kdy sám uvádí, že se snažil dne 4. 2. 2013 telefonicky magistrát kontaktovat. V rozsudku č. j. 7 As 9/2009-66 jím zmiňovaném byla situace na straně obviněného z přestupku jiná, neboť bylo dovozeno, že tento neměl možnost jiného kontaktu než prostřednictvím pošty.

Pokud se týká důvodnosti omluvy, soud zdůrazňuje, že omluva není doložena potvrzením o pracovní neschopnosti. Soud nepřehlédl žalobcova tvrzení v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí o tom, že není v pracovním ani obdobném poměru, proto potvrzení nevyžadoval. Toto tvrzení ovšem pokládá za nevěrohodné, neboť do oznámení přestupku sepsaného dne 14. 5. 2012 žalobce jako svého zaměstnavatele uvedl společnost Stapro s. r. o., se sídlem Pernštýnské náměstí 51, Pardubice, a v oznámení přestupku ze dne 23. 5. 2012 je v popisu žalobcova jednání mimo jiné uvedeno, že tento řídil osobní motorové vozidlo Škoda Octavia bílé barvy s nápisem STAPRO. Daný nápis na vozidle je zřejmý i z fotodokumentace a videozáznamu obsažených ve správním spise. Omluvu tedy nelze považovat ani za důvodnou. Soud uzavírá, že druhý žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 3.

Námítku nedání možnosti k seznámení se s podklady rozhodnutí žalobce rovněž vznesl v odvolání proti rozhodnutí magistrátu. Žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí tuto námítku shledal nedůvodnou, uvedl, že žalobce byl o právu dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), poučen v předvolání k ústnímu jednání ze dne 3. 1. 2013, k jednání se nedostavil, po tomto jednání již nebyl spisový materiál doplňován, žalobce měl možnost při jednání a kdykoliv po něm, do vydání rozhodnutí, se s podklady seznámit.

Argumentace žalovaného je správná, ke krácení žalobcových práv neposkytnutím možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí skutečně nedošlo, neboť žalobce byl o této možnosti poučen, a pokud ji nevyužil, je to jeho výsostné rozhodnutí, do něhož nelze zasahovat. Soud pak k tomuto závěru dodává následující:

V předvolání ze dne 3. 1. 2013 k ústnímu jednání na den 5. 2. 2013 byl žalobce výslovně poučen o tom, že má právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy až do vydání rozhodnutí, právo vyjádřit své stanovisko a právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu). Skutečnost, že v rámci předvolání bylo citováno vícero zákonných ustanovení, upravujících práva a povinnosti žalobce, je v tomto směru nerozhodná. Žalobce předvolání převzal dne 16. 1. 2013 do vlastních rukou, mohl se se svými právy seznámit a bylo na něm, zda je využije či nikoliv. Žalobcova omluva z jednání nebyla včasná a důvodná, správní orgán I. stupně ji proto neakceptoval, v souladu se zákonem provedl jednání bez účasti žalobce a následně rozhodl. Žalobce se tedy nedostavil k jednání bezdůvodně, čímž se současně vzdal svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí. Byť správní orgán I. stupně nerozhodl okamžitě, ale zhruba po týdnu od data jednání, nebylo jeho povinností poskytnout žalobci dodatečnou lhůtu k seznámení se s podklady rozhodnutí, neboť do spisu nedoplnil po datu jednání žádné další podklady a sám žalobce na seznámení se s nimi rezignoval.

Soud v této souvislosti odkazuje na judikaturu NSS vztahující se k nutnosti poučování podle § 36 odst. 3 správního řádu, kdy podle rozsudku č. j. 1 As 19/2005-71 „již není nutné poučení ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu poté, co proběhlo ústní jednání v souladu s ustanovením § 73 a § 74 zákona o přestupcích“. NSS v tomto rozsudku zřetelně prezentoval názor, že pokud se přestupce nedostaví k ústnímu jednání a toto v souladu se zákonem proběhne v jeho nepřítomnosti, sám se zbavuje svého práva na veřejné projednání věci, možnosti navrhopvat důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem kladeným mu za vinu, a uzavřel, že opakované poskytnutí možnosti žalobci (přestupci) vyjádřit se ke shromážděným podkladům rozhodnutí je nadbytečné, resp. že je možné ihned při jednání o věci rozhodnout. V rozsudku č. j. 5 As 24/2009-65 pak NSS posoudil jako zákonný i takový postup, kdy bylo provedeno jednání a až s odstupem v řádech dnů bylo

meritorně rozhodnuto: „V kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování a že ústní jednání konané dne 10.12.2007 mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až po té, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, protože nelze dospět k závěru, že by došlo k podstatnému porušení řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ Soud tedy uzavírá, že třetí žalobní bod je nedůvodný.

Ad 4.

Nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávnou interpretaci údajů z karty řidiče žalobce namítal rovněž již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalovaný na tyto námitky reagoval na stranách 8 – 12 napadeného rozhodnutí, kdy jednak uvedl své vlastní úvahy a závěry a dále pak se ztotožnil s prvoinstančním rozhodnutím s tím, že „správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěných skutečností“.

Soud především plně odkazuje na napadené rozhodnutí žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť správní orgány plně dostaly své povinnosti rozhodnout na základě zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí (§ 3 správního řádu). Dále pak k jednotlivým námitkám obsaženým v tomto žalobním bodě uvádí:

Skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, vyplývá z provedeného dokazování a není pravdou, že skutková zjištění magistrát opřel o důkazy, které neprovedl. Při jednání dne 5. 2. 2013 byl sice proveden důkaz toliko třemi výpověďmi svědků – policistů, nicméně nelze přehlížet, že důkaz svědeckou výpovědí M. K. a dále listinami obsaženými ve správním spise na č. 1. 1-44, videozáznamem na CD a dalšími soubory na CD uloženými byl proveden již při jednáních konaných dne 22. 8. 2012 a dne 5. 10. 2012, kdy tato jednání proběhla v nepřítomnosti žalobce, neboť ani jednu z omluv neuznal správní orgán I. stupně za důvodnou (podrobné odůvodnění je obsaženo v protokolech o ústních jednáních). Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že bylo povinností správního orgánu I. stupně, poté co jeho první rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno, provést celé dokazování znovu. Taková povinnost ze správního řádu nevyplývá a nelze ji dovodit ani z přiměřeného použití trestněprávních předpisů, kdy přestupkové řízení je považováno za obdobu řízení trestního. Opakování dokazování by přicházelo v úvahu v případě, že by žalovaný správnímu orgánu I. stupně ve zrušujícím rozhodnutí vytknul vady dokazování, k tomu však v dané věci nedošlo.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí detailně rozebral jednotlivé důkazy, z nichž vycházel, osvětlil, proč měl přestupkové jednání žalobce za prokázané, jeho závěry z nashromážděných podkladů vyplývají, zjištění skutkového stavu je dostatečné a právní závěry odpovídají zákonné úpravě. Z videozáznamu a dalších důkazů, zejména svědeckých výpovědí, je zcela zřejmé, jaké vozidlo se dopustilo překročení rychlosti a předjíždění na plné čáře a rovněž pak, že dané vozidlo řídil žalobce. Naopak není pravdou, že tyto skutečnosti z videozáznamu nevyplývají. Stejně tak je již pouhým okem zřejmé, že po dobu měření se vzdálenost mezi žalobcovým a policejním vozidlem neměnila. Ze svědeckých výpovědí policistů vyplývá, že měření se provede v úseku 100 metrů, a pokud je dodržena konstantní vzdálenost mezi měřeným a měření provádějícím vozidlem, po ujetí těchto 100 metrů se

měření rychlosti vypne. Vzhledem k tomu, že z videozáznamu je zřejmé, že měření proběhlo, musela být konstantní vzdálenost dodržena.

Zaujatost policistů je pouhým tvrzením žalobce, které není nijak podepřeno a z nashromážděných důkazů nevyplývá, stejně tak jako tvrzený incident mezi žalobcem a policisty. Navíc, pokud by i k incidentu došlo, nevedlo by to automaticky k závěru, že skutkový stav byl zjištěn nesprávně a napadené rozhodnutí je nezákonné. Nelze totiž přehlédnout, že skutkový stav byl zjištěn nejen z výpovědí policistů, ale rovněž, a to zejména, z daného videozáznamu a výpovědi svědka K., jehož výpověď žalobce nijak nezpochybnil. Dodatečná úprava videozáznamu je též pouhým tvrzením žalobce, které nemá v obsahu správního spisu oporu. Fakt, že videozáznam byl na dobu zhruba 16 minut přerušen, o úpravě nesvědčí. Videozáznam končí v momentě, kdy je žalobce zastaven a vystoupí z vozidla, a pokračuje poté, co mu jsou ukazovány listiny (zřejmě oznámení přestupku a potvrzení o výběru kauce). Období mezi těmito dvěma momenty nebylo třeba nahrávat, naopak, po vystoupení žalobce z vozidla mohl být videozáznam zcela ukončen, neboť tento byl pořízen k doložení přestupkového jednání žalobce a průběh zjišťování totožnosti žalobce, sepsu oznámení přestupku, výběru kauce, atd. byl pro posouzení věci irelevantní.

Pokud se týká výslechů svědků – policistů, tyto byly provedeny již při jednání dne 22. 8. 2012 a dne 5. 10. 2012. Vzhledem k zákonitostem fungování lidské paměti nelze předpokládat, že při jednání dne 5. 2. 2013 by policisté vypověděli o přestupkových jednáních žalobce více, s většími podrobnostmi. Pokud se tedy ztotožnili s obsahem svých výpovědí z minulosti a tyto zopakovali, jedná se o postup, kterému nelze nic vytknout.

Konečně pak k hodnocení karty řidiče se vyjádřil žalovaný tak, že dal žalobci za pravdu v tvrzení, že za tři roky žalobce spáchal toliko jediný přestupek, nicméně současně objasnil, proč považuje uloženou sankci i přes tuto skutečnost za adekvátní. Soud na toto zdůvodnění ve spojení se zdůvodněním obsaženým v rozhodnutí magistrátu odkazuje a plně se s ním ztotožňuje, když rovněž shledal sankci zcela přiměřenou všem okolnostem projednávané věci. Soud tedy uzavírá, že ani poslední žalobní bod neshledal důvodným.

Z důvodů shora podrobně rozvedených soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, žalovaný se navíc práva na náhradu nákladů při jednání dne 23. 10. 2013 výslovně vzdal, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 23. října 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová